

at man, saaledes som Finantsministeren ogsaa ved Lovudkastets Forelæggelse har yttret, paa Grund af de endnu langtsfra ordnede politiske Forhold, har maattet undlade at nominere Gagerne for selve Ministrene, saavel som for flere Embedsmænd, som kunne tænkes sælles for Danmark med andre Dele af Monarchiet;

at Lovudkastet paa denne Maade, saavel som ved de Untagelser, der ere gjorte i dets § 8, er blevet endog langt usfuldstændigere, end de tidligere specielle Gageringslove;

at det, efter vort Begreb, naar Embedsmændenes Lønninger skulle delsvis reguleres ved Love, vilde være rettest at lade Lønningsloven for de umiddelbart under Ministerierne ansatte Embedsmænd blive den sidste, da Meget taler for at bestemme Disces Gager paa en saadan Maade, at de blive forholdsmæssige til de øvrige, saaledes at navnlig de høiere af bemeldte Embedsmænd ikke letteltigen skulle fristes til, til Skade for Forretningerne, at søge at komme ind i andre Embeder, samt endeligen,

at det er forekommet Flere af os urigtigt at bestemme Gagerne lige for alle de i enhver af de i Udkastet omhandlede Embedsclasser ansatte Individuer, for Exempel for alle Contoirchefer til mellem 1,400 og 2,000 Rbd.; for alle Cancellister til mellem 400 og 600 Rbd. hver, idet det er antaget, at Gagerne burde ordnes forskjelligt for de forskjellige Ministerier eller Contoirer, efter den større eller mindre Grad af Indsigt og Dygtighed, som Embederne udfordre, og det større eller mindre Arbejde, Vedkommende kunde antages at have m. m., et Hensyn, som dog Andre af os have anseet det for yderst vanskeligt at kunne tage paa en saadan Maade, at det kunde gjøres gjældende i en almindelig Lønningslov.

Paa den anden Side have vi ingenlunde overseet de Grunde, der, efter hvad Finantsministeren ved Sagens Forelæggelse ansførte, have bevæget ham til desuagtet paa nærværende Tid at fremkomme med det heromhandlede Udkast: Der er saaledes — jfr. Landsthingstidenden for 3die Sæsson Nr. 3 Pag. 28 ff. — navnlig udhævet,

at Erfaringen har vist ved de foregaaende Finantsloves Behandling, at det har været næsten umuligt for Regjeringen at bevirke nogen anden Lønning ansat for de ministerielle Embedsmænd, af de forskjellige Classer, end den, som efter de hidtil gjældende Regler har været anseet som Minimum, og at Traaden er i den Grad overreven, at ingen Regler om en vis bestemt Dprykningsret til høiere Gage har kunnet paaderaades som gjældende Lov, hvorfor man har maattet lade disse Embedsmænd blive staaende paa de Sageminima, paa hvilke man først stillede dem,

men at det, om man end kan begynde med saa lave Gager, dog ikke uden skadelige Følger for Administrationen vil være muligt i Tidens Længde stedse at holde Vedkommende paa disse Sageminima,

samt at flere af de Embedsmænd, der i sin Tid have været ansatte ved de forrige Collegier, men nu ere gaaede over under de forskjellige Ministerier, i deres tidligere Stilling, ifølge kongelige Resolutioner, havde en aldeles bestemt Ascensionsret til høiere Gager, hvilken nu ikke kan bringes i Udførelse,

og at denne Omstændighed gjør det til en ligefrem Retfærdigheds Sag, at de her omhandlede Forhold nu maae ordnes.

Pluraliteten af undertegnede Udvalg — M. P. Bruun, Dreier og Unsgaard — kan imidlertid ikke finde, at disse fra Regjeringens Side ansførte Grunde, hvis Vægt den forøvrigt fuldkomment erkjender, ere overveiende mod dem, der ovenfor ere ansførte imod for Tiden at gaae ind paa det Lovforslag, der her foresligger. Vi ere vel med Finantsministeren enige i, at navnlig de Embedsmænd, der fra en tidligere Tid have haft en vis Ascensionsret, der ei ved deres tidligere Ansættelse er dem betaget, bør remunereres herfor, ved at tilstaaes en lignende Begunstigelse, og vi ere ogsaa enige med Finantsministeren i, at det vil være i Regjeringens velforstaaede Interesse, ikke at berøve de Embedsmænd, der, efter Ministeriernes Dpretelse, ere ansatte eller fremdeles ansættes, al Udsgt til Dprykning til høiere Gager. Vi finde imidlertid, at denne Sag, indtil de af os paapegede Omstændigheder, der nu gjøre et almindeligt Løn-